

Obezbijedena donacija za porodicu Saiti

Saznavši za težak položaj dvadestočlane porodice Ševćeta Saitija, koji žive u Kličevu nadomak Nikšića, Banka hrane obezbijedila je paket pomoći. Saitiji su jedna među pedesetak romskih porodica koje u nemaštini provode dane u naselju pod Trebjesom. On i Begza su izrodili devetoro djece, a danas ih je u 25 kvadrata dvadesetoro: još dvije snahe, i sedmoro unučadi.

Pored prehrambenih namirnica – brašna, ulja, šećera, supa, konzervi sa gotovim jelima, sardinama, paštetatama, rižom, makaronama, Saitiji su dobili i deterdžent za pranje veša, sudja, šampone i sapune. Zahvalni su oni na donaciji i kažu da je ovo prvi put da ih neko daruje hranom.

Posebnu zahvalnost prema „Danu” koji je uručio donaciju Banke hrane CG imao je jedanaestogodišnji Arijan koji, iako mlad, svakodnevno se stara se prehrani porodicu. On kaže da nikada neće zaboraviti dan kada je naša novinarska ekipa posjetila njegovu familiju, a potom i objavili novinski članak o njihovoj teškoj sudbini.

– Uzalud smo se ranije žalili. Niko za nas nije imao sluha. Kao da smo plakali od dobra, a ne od nemaštine. Veliko hvala „Danu”, nekoliko dana kada je bilo jako loše vrijeme moga sam da odahnem, jer nijesam morao da tragam za korom hljeba. Bio bih najsrećniji kada bi moja starija braća imala zaposlenje, jer bih tada kao i sva djeca išao u školu, priča Arijan.

Saitiji žive u romskom naselju pod Trebjesom u jugozapadnom dijelu Mjesne zajednice Kličevo i preživljavaju preturajući gradske kontejnere i od prodaje sekundarnih sirovina. Arijanov otac Ševćet, nekadašnji radnik Komunalnog preduzeća, prije sedam godina je obolio, pa je napustio posao. Liječim se umjesto da izdržavam porodicu i brinem o djeci. To radi moj maloljetni sin, jer ne smijem da izlazim iz kuće. Ni socijalu više ne primamo jer, kako su mi objasnili, na to nemamo pra-vo pošto sam prodao radno mjesto. Međutim, niko me nije pitao da li sam bio primoran da to učinim. Posjedujem svu medicinsku dokumentaciju i ne smijem da radim poslove koje sam obavljao. Možda misle da su nam sve probleme riješili što su nam dodijelili ovaj stan pod Trebjesom, prije sedam godina, a on je toliki da pola nas spava na podu, kaže Saiti,

pojašnjavajući da su ranije živjeli u daščari u naselju „Budo Tomović”. Krevete na kojima spavaju dobili su od dobrih ljudi, šporet na drva je prilično dotrajaao, našli su ga na otpadu, ali im služi kao da je nov. On kaže da su nekako do sada preživljavali jer je sin Arijan i po najlošijem vremenu znao da isprosi za hljeb, ali će muka biti ubuduće. Kaže da nije imao uslove da Arijana školuje. Dvoje djece je zbog nemaštine ispisao iz škole.

– Je li sramota da smo u 21. vijeku, gladni, žedni i bos, da djeca ne znaju ni da pišu – pita se Saiti.

Jedanaestogodišnji Arijan nam je ispričao da bi volio da ide u školu, da nauči da čita i piše, kao njegovi vršnjaci. Pamti samo dobre ljude (koji mu uvijek sa osmijehom na licu daju milostinju) i zahvakan im je na pomoći... Dobijem novac kod opštine kada su vjenčanja. Ima i onih dobrih ljudi koji me prepoznaju, pa me zovnu po imenu da dođem kako bi mi dali milostinju, kaže Arijan. Ovaj vrijedan dječak često radi za dnevnicu, cijepa ili slaže drva, u jesen sakupljao krompir, tokom ljeta plasti sijeno i moli dobre ljude da ga zaposle kada im pomoć treba. Nije mi teško da radim bilo koji posao, samo kada znam da smo svi u kući siti i da nam ne krče crijeva od gladi. Događa se da mi dobri ljudi umjesto novca spremе i hranu koju ponesem za ukućane – priča Arijan